

Zwycięstwo Gedeona

Kiedy mniej znaczy więcej

Kto bojaźliwy i lękliwy, niech zawróci —Sędz. 7:3.

Za czasów Sędziów naród izraelski w różnych momentach zapominał o swoim przymierzu z Bogiem Jahwe; zamiast tego szukał obcych bogów. W związku z tym, Bóg oddawał ich w ręce wrogów, aż wołali do Niego z powodu swego ucisku. Wtedy Jahwe dawał im wybawiciela, aby uwolnić ich z rąk ich wrogów.

Opowieść o Gedeonie zaczyna się właśnie w takim momencie. „Potem czynili synowie izraelscy zło w oczach Pana, wydał ich więc Pan w rękę Midiańczyków na siedem lat” (Sędz. 6:1).

Kiedy po raz pierwszy spotykamy Gedeona, młóci on pszenicę w winnej tłoczni; wtedy też odwiedził go anioł Pański. Pracował on w ukryciu, aby móc dostarczyć do swego domu zboże, które zebrał. Anioł zwrócił się do niego tymi słowami: „Pan z tobą, mężu waleczny!” (Sędz. 6:12). Określenie „mężu waleczny”, na pierwszy rzut oka, wydaje się być dziwnym tytułem dla człowieka ukrywającego się w winnej tłoczni, który zbiera niewielką ilość pszenicy, aby utrzymać swoją rodzinę przy życiu. Termin „mąż waleczny” jest zwykle zarezerwowany dla nieustraszonych wojowników, ale spójrzmy na hebrajską definicję „walecznego męża” (Strong H1368) i męstwa (Strong H2428). To zestawienie może być interpretowane jako silny i szlachetny człowiek. Gedeon nie był czcicielem bożków. Gdyby nim był, byłby znany jako sługa Beliala (5 Mojż. 13:14). Gedeon był pokorny; posiadał więc cechę, której potrzebują wszyscy, którzy będą służyć Jahwe. Jego pokora była widoczna wówczas, gdy anioł powiedział mu, że to on uwolni Izraela od Midianitów. Gedeon odpowiedział, że jego ród jest najmniejszy wśród Manassesytów i że on sam jest najmłodszy w domu swojego ojca. Anioł zapewnił go, że to siła Jahwe da mu zwycięstwo (Sędz. 6:13-16). Gedeon poprosił wtedy anioła o znak i przyniósł mu ofiarę z koźlęcia, chleb praśny i polewkę w garnku (Sędz. 6:17-19).

Ofiara Gedeona była wyjątkowa, biorąc pod uwagę ówczesny niedostatek i wielkość ofiary z chleba: efa mąki. Stała ofiara z pokarmów to jedna dziesiąta efy (3 Mojż. 6:20); cóż za piękny obraz pełnego poświęcenia się Bogu. Następnie anioł polecił mu położyć koźle i placki na skale i wylać polewkę na ziemię. Anioł dotknął ofiary swoją laską, co spowodowało, że strawił

ją ogień. Strawienie pokarmów pokazało, że Jahwe przyjął ofiarę Gedeona. Po upewnieniu się, że nie umrze, Gedeon zbudował ołtarz i nazwał go „Pan jest pokojem”. Przyjęcie ofiary przypomina nam o pokoju, który odczuwamy, gdy Jahwe przyjmuje nasze poświęcenie się Jemu (Sędz. 6:19-24).

Tej samej nocy, Gedeon miał przeprowadzić swoją pierwszą potajną misję dla Jahwe. Wziął drugiego najlepszego siedmioletniego cielca swego ojca i zburzył ołtarz Baala, tnąc słup Aszery, a na nowo wybudowanym ołtarzu złożył ofiarę z cielca. By nie napotkać przeszkód w wypełnieniu misji, Gedeon przeprowadził ją w nocy a nie za dnia. Zabicie siedmioletniego cielca wydaje się być odpowiednim obrazem ofiary okupowej Chrystusa.

Wiść o działaniach Gedeona szybko się rozeszła, a on zdobył znaczącą pozycję w Izraelu. Niektórzy chcieli go zabić. Przedstawili te wieści Joaszowi, ojcu Gedeona. Odpowiedział im pytaniem, czy Baal nie jest zdolny sam o siebie walczyć. W wyniku działań przeciwko Baalowi Gedeon zyskał tytuł Jerubbaala („niech Baal walczy z nim”), co doprowadziło do nawrócenia mieszkańców ziemi izraelskiej do służby jednemu Bogu, Jahwe.

Midianici szybko zareagowali, by stłumić reakcję wśród ludu. Liczebność ich armii wynosiła 135.000 mężów (Sędz. 8:10). W tej sytuacji Gedeon zadął w trąbę, aby zgromadzić naród do wojny. Plemię Abiezerytów zebrało się, by za nim podążyć. Gedeon wysłał wiadomość do północnych plemion, a oni przybyli, aby się z nim spotkać. Prawo pozwalało Gedeonowi zatrzeć, jak czytamy w 4 Mojż. 10:9: „Gdy w waszej ziemi będziecie wyruszać na wojnę przeciwko wrogowi, który was gnębi, zadmiecie w trąby dźwiękiem urywanym”. My także usłyszeliśmy brzmienie „trąbienia”; brzmienie „teraźniejszej” prawdy (Obj. 11:15). My również jesteśmy wezwani do walki. Nasza walka jest jednak nieco inna:

„Gdyż bój toczymy nie z krwią i z ciałem, lecz z nadziemskimi władzami, ze zwierzchnościami, z władcami tego świata ciemności, ze złymi duchami w okęgach niebieskich” (Efez. 6:12).

Znak na runie wełny

Gedeon zajmował teraz pozycję przywódcy wśród swoich rodaków z Izraela. Poprosił Jahwe o znak, który świadczyłby o jego kierownictwie w tej misji. Gedeon szukał wskazówki, kładąc w nocy na klepisku runo

welny. Znakiem miało być to, że rano runo będzie mokre od rosy, ale ziemia pozostanie sucha. Bóg dał mu ten znak. Następnie Gedeon poprosił, aby na ziemi była rosa, a runo pozostało suche. Także to uczynił Bóg. Gedeon został zapewniony, że działanie, które podejmował, było korzystne nie tylko dla jego rodu lub owczarni (mokre runo), ale także dla całej ziemi Izraela (wilgotna ziemia).

Obraz ten utwierdza nas w przekonaniu, że nasze działania są właściwe, gdy szukamy kierownictwa poprzez modlitwę i rozważania Słowa Bożego, wiedząc, że nasze wysiłki będą zgodne z Bożym planem zbawienia; nie tylko dla nas samych (mokre runo), ale dla całej ludzkości (mokra ziemia). Zmoczenie runa jako pierwsze może sugerować rozwój „małego stadka” zanim świat zostanie udoskonalony.

Na wezwanie Gedeona odpowiedziało 32.000 mężów chętnych do walki. To była niewielka liczba w porównaniu do 135.000 wypróbowanych w walce wojowników z Midianitów. Jednak anioł Jahwe powiedział do Gedeona:

„Ponieważ Ja będę z tobą, pobijesz Midianczyków jak jednego męża” (Sędz. 6:16).

Bóg Jahwe dopilnował, aby nie było żadnych wątpliwości, że zwycięstwo będzie pochodzić od Niego. Poleciał w związku z tym Gedeonowi, aby wszyscy ci, którzy się boją, powrócili do domów. W odpowiedzi, 22.000 wojowników skorzystało z tej możliwości. Gedeon miał od tej pory tylko 10.000 ludzi w swojej armii. Następnie Jahwe powiedział Gedeonowi, aby zaprowadził spragnionych mężczyzn do wody i obserwował, w jaki sposób ją piją. Miał pozostawić tylko tych, którzy nie klęczą na kolanach, ale dłońmi nabierają wodę, chlepcząc ją jak pies.

Bojaźliwi, których Gedeon wysłał do domu, reprezentują tych, którzy słyszą wezwanie Ewangelii, ale po obliczeniu kosztów (Łuk. 14:28), wracają do świata. Pozostali 10.000 reprezentuje tych, którzy po przeliczeniu kosztów całkowicie poświęcają się Bogu. Ostatnia próba była próbą wody, która reprezentuje Prawdę. Mężowie, którzy nie byli czujni wobec nieprzyjaciela i uklękli, schylając się do picia, reprezentują Wielkie Grono, które nie jest ostrożne w przyswajaniu Prawdy. Mężczyźni, którzy pozostali wyprostowani i podnosili wodę do ust i chleptali ją, jak pies, reprezentują klasę Oblubienicy. Pies jest jednym z najbardziej lojalnych zwierząt domowych. Jest zawsze wierny i posłuszny w wypełnianiu woli swego pana; zachowuje również czujność wobec drapieżników i chroni dobytek domu. Lojalność i wierność poprzez uważne posłuszeństwo to cechy, które pozwalają nam być „więcej niż zwycięzcami”.

Następnym tajnym działaniem Gedeona było zejście do obozu wroga. Tam przekonał się, że Jahwe istotnie oddał Midianitów w jego ręce. Gedeon i jego sługa podsłuchali, jak jeden ze strażników opowiedział swojemu towarzyszowi, co mu się śniło: bochenek jęczmiennego chleba, który wtoczył się do obozu. Oznaczało to, że Bóg wydał w ręce Gedeona obóz Midianitów. Teraz wiedział już, że zwycięstwo będzie ich udziałem.

Gedeon podzielił swych trzystu ludzi na grupy stuosobowe, otaczając Midianitów z trzech stron. Z czwartej strony barierę stanowiła rzeka. Każdemu z mężów dał trąbę i pochodnię ukrytą w glinianym dzbanie. Mężczyźni mieli naśladować Gedeona, gdy ten zadął w róg. Mieli robić to samo, rozbijając gliniane naczynia i wydymając pochodnie. Ten nocny atak spowodował, że śpiący Midianici wpadli w panikę, myśląc, że atakują ich trzy pułki. Niepewność sprawiła, że zaskoczeni wojownicy zwrócili się przeciwko sobie. Grupa Gedeona, strategicznie rozmieszczona wokół obozu, zepchnęła ich w dół doliny między góry a rzekę Jordan. Pozostali ludzie Gedeona opuścili namioty, w których pozostawali i rzucili się w pościg za pozostałą częścią armii Midianitów, na południe wzdłuż rzeki Jordan. Następnie do pościgu dołączyły plemiona Naftaliego, Asera i Manasses. Po nich do pogoni dołączyło także plemię Efraima. Bitwa trwała do czasu, gdy Midianici zostali całkowicie pokonani.

Lekcje i wnioski

1. Odgłos pierwszej trąby, w którą zadął Gedeon, może symbolizować brzmienie trąby „teraźniejszej Prawdy”.
2. Dęcie w trąby przez żołnierzy Gedeona może symbolizować przesłanie, którego wydanie nadal należy do przyszłości.
3. Rozbicie naczyń z gliny oznacza przejście za zasłonę przez „członków klasy stóp” pod koniec tego wieku, po wydaniu ostatniego posłannictwa. Wydobycie pochodni przedstawia blask Prawdy, która zajaśnieje w tym procesie. Nasze światło świeci w trakcie ofiarowania siebie dla Pana.
4. Armia Midianitów składała się z ludzi trzech różnych narodowości, z których wszyscy byli potomkami Abrahama: Midianici, Amalekici oraz potomkowie lub narody wschodnie (Arabowie). Midianici byli potomkami Midiana, syna Ketury (1 Mojż. 25:1-2). Imię Midian jest odmianą słowa oznaczającego bójkę lub spór. Jest to odpowiedni opis dla scharakteryzowania osobowości tego starego wroga, smoka, lub władzy cywilnej. Amalekici, potomkowie Amaleka, który był wnukiem Ezawa (1 Mojż. 36:6-12), mogą reprezentować bestię lub papiestwo (1 Mojż. 36:8; Ezaw to Edom).

Synowie albo inaczej mówiąc narody wschodu to potomkowie drugiej żony Abrahama (1 Mojż. 25:1-6). Abraham mieszkał w południowej Palestynie. Tuż przed śmiercią przekazał Izaakowi dziedzictwo. Dał również dary synom swej nałożnicy i wysłał ich na wschód, do północnej Arabii. Koczownicze plemiona tego regionu mogą przedstawiać fałszywego proroka – będąc po-

tomkami Abrahama, mogą reprezentować protestancką federację kościołów lub Sojusz Ewangelicki. Inną możliwością jest to, że mogą one reprezentować islam. Bądźmy czujni, obserwujmy bieg wydarzeń, aby zobaczyć, jak wypełnią się te symbole.

Ken Allison